

Arrest

nr. 50 262 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 23 maart 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 24 maart 2010.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 25 april 2003 werd geregistreerd in Zweden, op 13 november 2003 in Duitsland, op 3 maart 2006 weer in Zweden en op 12 januari 2009 in Nederland. Uit informatie verkregen van de Zweedse en de Noorse autoriteiten blijkt dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Noorwegen en dat de Noorse autoriteiten verzoeker al eerder hebben teruggenomen.

Op 27 april 2010 vraagt België aan de Zweedse autoriteiten de overname van verzoeker op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 3 mei 2010 weigert Zweden de overname van verzoeker.

Op 4 mei 2010 vraagt België aan de Noorse autoriteiten de overname van verzoeker op basis van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Op 5 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 mei 2010 stemmen de Noorse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 28 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.10 werd ingediend door:

A., S. A. (...) (R.R.: 069061363182)

nationaliteit: Irak

geboren te B.(...) op 13.06.1969

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van overdracht, nl. Noorwegen. Dat de arts-attaché concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysische integriteit van de betrokkene en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in het land van overdracht, nl. Noorwegen, voorhanden is.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...).”

Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juli 2010 wordt ten opzichte van verzoeker eveneens een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Een eerste poging tot overdracht op 10 augustus 2010 mislukt.

Een tweede poging op 30 augustus 2010 wordt geannuleerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet-motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van art. 3 EVRM;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting;

Manifeste beoordelingsfout.

4.1. Dat de verweerder ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling gesteund wordt door het administratief dossier – quod non.

Inderdaad.

4.2.

Allereerst wenst de verzoeker aan te geven dat hij wel degelijk gezondheidsproblemen heeft.

De verzoeker is nooit onderzocht door de behandelende geneesheer van de verwerende partij.

4.3. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat de gezondheidsproblemen niet zouden verhinderen dat de verzoeker zou reizen naar Noorwegen en hij aldaar behandeld zou worden.

De medische attesten die verzoeker voorlegde werden evenwel opgesteld in functie van verzoekers land van herkomst Irak.

Nooit werd aan de behandelende geneesheren van de verzoeker verzocht om hun standpunt mede te delen met betrekking tot de situatie in Noorwegen, het land waarnaar de verzoeker overeenkomstig een bijlage 26 quater zou overgedragen worden.

In het administratief dossier wordt de medische informatie met betrekking tot Noorwegen niet voorgelegd.

4.4. Het moge duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende zorgvuldig is geweest bij de behandeling van het dossier van verzoeker.

Hiermee werden de bepalingen vervat in art. 9ter, 62 Vreemdelingenwet geschonden? Ook aan de materiële motiveringsverplichting werd hiermee niet voldaan. Door de bestreden beslissing wordt verzoeker de verderzetting van de nodige materiële en medische hulpverlening in België ontzegd. De beslissing schendt derhalve ook art. 3 EVRM."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de lezing van de toelichting van het middel blijkt dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert en zo blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verwerende partij meent dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt nu verzoeker in kennis is gesteld van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen opzichte genomen beslissing, zodat hij in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De motieven opgesomd in de bestreden beslissing volstaan om verzoeker kennis te laten nemen van de gronden op basis waarvan werd beslist om de aanvraag ongegrond te verklaren. Bovendien werd het advies van de ambtenaar-geneesheer in een gesloten omslag aan verzoeker overhandigd.

De ambtenaar-geneesheer is niet verplicht om verzoeker te onderzoeken of om verzoekers standpunt te vragen omtrent de toestand in Noorwegen. De ambtenaar-geneesheer heeft terecht onderzocht welke de behandelingsmogelijkheden zijn in Noorwegen om reden dat Noorwegen de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en verzoeker naar deze lidstaat zal worden overgebracht. Verzoekers bewering dat de medische informatie over Noorwegen zich niet in het administratief dossier zou bevinden, mist feitelijke grondslag. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier. De ambtenaar-geneesheer concludeerde mede op basis van de door verzoeker aangehaalde medische attesten dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van uitwijzing, Noorwegen. Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer de situatie van verzoeker heeft onderzocht en in zijn advies tevens de

behandelingsmogelijkheden in Noorwegen heeft besproken. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de door verzoeker voorgelegde medische attesten aan een gedegen onderzoek heeft onderworpen waarbij ook de behandelingsmogelijkheden in Noorwegen werden nagegaan, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker tot slot de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), laat verwerende partij gelden dat aan deze bepaling is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand gekomen is met eerbiediging daarvan, daar verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Verder laat verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht". Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. *In casu* is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond diende te worden verklaard. Het middel is niet ernstig.

2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de arts-attaché heeft vastgesteld dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat verzoekers aandoening behandelbaar is en dat uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en opvolging beschikbaar is in het land van overdracht, Noorwegen, en dat de arts-attaché concludeert dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, voorhanden is in het land van overdracht Noorwegen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt

onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer [of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde] die daaromtrent een advies verschaft.

*Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)”*

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk gezondheidsproblemen heeft, dat hij nooit is onderzocht door de behandelende geneesheer van de verwerende partij, dat de medische attesten die hij heeft voorgelegd enkel Irak betroffen, dat aan verzoekers behandelende geneesheren nooit werd gevraagd hun standpunt mee te delen inzake Noorwegen en dat de medische informatie met betrekking tot Noorwegen niet wordt voorgelegd in het administratief dossier.

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat, zoals verzoeker beweert, de medische attesten die hij heeft voorgelegd allemaal rekening houden met de al dan niet behandelbaarheid van verzoekers aandoening in Irak, het land van herkomst van verzoeker. Uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat verzoeker niet zal worden teruggeleid naar Irak, maar naar Noorwegen, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris op 29 juli 2010 een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Noorwegen heeft op 6 mei 2010 laten weten dat het akkoord gaat met de overname van verzoeker. Het is dus volledig terecht dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat de mogelijkheid van behandeling van verzoekers aandoening in Noorwegen diende te worden onderzocht. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het dossier blijkt dat de arts-attaché het risico en de mogelijkheid van behandeling in Noorwegen heeft onderzocht, in overeenstemming met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gezondheidsproblemen van verzoeker worden aanvaard en dat de arts-attaché zijn oordeel heeft gevormd op basis van de door verzoeker voorgelegde medische attesten inzake zijn aandoening en op basis van de informatie zoals die terug te vinden is in het administratief dossier. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken en verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat het oordeel van de arts-attaché inzake de aard van de aandoening van verzoeker verkeerd zou zijn en dat een bijkomend persoonlijk onderzoek nodig zou zijn geweest.

De omstandigheid dat aan verzoekers behandelende geneesheren niet werd gevraagd om hun standpunt mee te delen inzake Noorwegen, maakt geen motiveringsgebrek uit of een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de arts-attaché het risico heeft onderzocht en de mogelijkheden van behandeling in het land waaraan verzoeker wordt overgedragen namelijk Noorwegen. Overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volstaat dit. De resultaten van dit onderzoek bevinden zich in het administratief dossier en zijn objectieve medische gegevens. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom zulk onderzoek eveneens door zijn behandelende geneesheren had moeten gebeuren en hij betwist deze informatie niet. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, bevindt deze informatie zich wel in het dossier. Het gaat om informatie gehaald van het internet en betreft de beschikbaarheid van protheses in Noorwegen, de

eventuele nazorg verschaft in een hospitaal na het aanbrengen van de prothese en de beschikbaarheid in Noorwegen van de medicatie die verzoeker dient te nemen.

De gemachtigde van de staatssecretaris is in alle redelijkheid en op basis van de stukken in het dossier tot de conclusie gekomen dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit onderzoek van de bestreden beslissing en van de stukken van het dossier blijkt dat dit gebeurd is. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker voert aan dat hem door de bestreden beslissing de verderzetting wordt ontzegd van de nodige materiële en medische hulpverlening in België. Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat de behandeling van verzoekers aandoening mogelijk is in het land waarnaar hij wordt teruggeleid namelijk Noorwegen. Verzoeker laat na om met concrete gegevens aan te tonen dat hem in Noorwegen materiële en medische hulp zou worden ontzegd in die mate dat dit een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET